

Bron van
tweedracht en
magie

Bron van
tweedracht en
magie

Ambrosia Vale

Dit boek bevat expliciete seksuele scènes, geweld en moreel complexe relaties. Aanbevolen voor een volwassen publiek (18+).

Schrijver: Ambrosia Vale
Coverontwerp: Ambrosia Vale
ISBN: 9789403883182
© 2026 Ambrosia Vale

Proloog

We zijn te ver van de bron afgeweken. De krachten en kennis die ons vormden, veranderen ons. Andere mensen beginnen ons als vreemd te zien. Het zal niet lang meer duren of de strijd zal losbarsten. Enkel bij de bron zullen we weer vrede vinden.

Ik leg mijn pen neer en verberg mijn nota's. Ze zijn niet voor onbevoegden. Ik mis mijn grote liefde. Hij was niet alleen een magiër, maar ook nog eens een vreemdeling. Ze hebben hem voor mijn ogen afgeslacht. Zijn zoon zal hem nooit kennen. Ik kan alleen over hem vertellen.

Mijn beste vriendin stak me het mes in de rug en mijn huidige partner is lief, alleen ontwikkelt hij zijn krachten niet. Is er een cruciale leeftijd? Hij zal altijd een mens blijven, de soort waartegen ik mijn volk zal moeten verdedigen.

Ik zal de kracht niet meer hebben om de bron te bereiken. Ik kan enkel hopen op een betere toekomst voor mijn kinderen.

Mijn hand gaat naar mijn dikke buik, waarin ik voetjes voel stampen. Mijn blik gaat naar de jongen die op het tapijt verderop met telekinese zijn blokken in elkaar zet. Hij kijkt me aan met de intense, donkere ogen van zijn vader.

Ik kan alleen maar hopen dat hij zal bereiken wat ik niet kan.

1

Het is midden in de nacht. Mijn hart klopt in mijn keel, terwijl ik op trillende benen naar het plein word gedreven door metalen mannen die eerder machines lijken. De lucht is gevuld met de misselijkmakende brandgeur van huizen die in vlammen opgaan.

Vanbinnen bevries ik van angst. Toch parelt het zweet op mijn voorhoofd door de hitte die mijn dorp verteert. Ik hoor kreten. Mijn mensen worden als beesten afgeslacht rondom mij. Ik kan nergens heen. Er is geen schuilplaats. Alles heeft vuur gevat. De metalen soldaten lopen door de vlammen zonder te branden. Zijn ze beschermd door hun pakken, of zijn ze echt niet menselijk?

Mijn verstand kan er niet bij. Machteloos worden mensen rondom mij vermoord. Stalen pinnen schieten uit de pantsers van de soldaten en doorboren mijn dorpsgenoten zodra ze hen naderen. Schoten klinken. Ik ben omringd door lijken. Waarom leef ik nog?

De mechanische soldaten slepen de lichamen aan haken mee naar een grote brandstapel op het centrale plein. Het hele dorp wordt erop gegooid, jong en oud, zonder onderscheid. Mijn hart slaat een slag over wanneer ik een kleine jongen hoor krijsen in de vuurzee. Ze kijken niet eens na of wie ze aan de vlammen overlaten wel dood is.

Ik loop verder. Voor mij zie ik mijn ouders en mijn broer. Ze vallen zodra het staal hun lichaam doorboort. Geen genade. Geen aarzeling. Ik sluit mijn ogen, er heilig van overtuigd dat mijn tijd gekomen is.

Achter mij klinkt hoefgetrappel. Naderend. Onheilspellend.

‘Zij niet!’ Een zware mannenstem buldert boven het tumult uit. Hij stuurt zijn trappelende rijdier. ‘Raak niet aan mijn uitverkozene!’

Ik waag het in zijn richting te kijken wanneer ik plots koud metaal rond mijn pols voel. Een mechanische soldaat grijpt mijn arm en ketent me.

De vreemde aanvoerder van dit vernietigende leger heeft mijn aandacht. Hij is geen machine. Zijn gezicht zit verborgen achter een helm van zwart metaal. Zijn paard is gepantserd. Dan schrik ik wanneer ik de hoorn door het hoofdharnas zie steken. Die is er niet op vastgemaakt, maar komt uit de schedel van het dier.

Mijn adem stukt. Dit is geen paard, maar een eenhoorn, een wezen waar enkel magiërs op kunnen rijden.

Voor ik de ruiter goed heb kunnen bekijken, maant hij zijn rijdier tot een draf aan, sneller dan wat een gewoon paard aankan. Zijn beweging is onnatuurlijk vloeiend. Nu weet ik het zeker: deze man bezit magische gaven. Ik meen zijn kracht tot hier te voelen. De lucht zelf is zwaarder in zijn nabijheid.

Ik ben dus zijn uitverkorene. Voor wat?

Een por tegen mijn schouder dwingt me mee met de soldaten te gaan. Ze zijn gemaakt van hetzelfde zwarte metaal als het pantser van de magiër. Ik heb geen idee waar ze me heen willen brengen.

Nog een keer kijk ik over mijn schouder. De tranen prikken in mijn ogen. Het gezicht van mijn moeder vervormt in de vlammen die eraan likken. Ik wend mijn blik af. Dit beeld wil ik vergeten, maar ik vrees dat het me nooit meer zal loslaten.

Ik struikel bijna over mijn eigen voeten. Een krachtige arm houdt me overeind. Hij grijpt me zo brutaal en hard om mijn

middel dat ik even vrees dat ik in twee zal breken. Zou dat me moeten deren? Misschien ben ik beter dood.

We stoppen bij een kar. Ik word erin geduwd alsof ik een voorwerp ben. Nu weet ik zeker dat de soldaat die me in de gaten houdt geen mens is. Zo behandelen mensen elkaar niet.

De kar komt in beweging. De wereld rondom mij vervaagt in rook en vuur. Na een tijd, waarvan ik niet kan zeggen of het minuten of uren zijn, waag ik het om naar buiten te kijken.

Voor mij doemt een groot kasteel op. Het immense gebouw is opgetrokken uit zwarte stenen en heeft twee torens. Ik kijk er verwonderd naar. De architectuur heeft iets gracieus en dreigend.

* * *

Een man opent de deur van het rijtuig wanneer het tot stilstand is gekomen voor de grote poort. Hij neemt me van top tot teen op. De grijns op zijn gezicht staat me niet aan. Ik weet niet hoe oud hij is. Hij lijkt net niet oud genoeg om mijn vader te kunnen zijn. Hij lacht en ontbloot zijn gele gebit. 'Wel, wel, wat we hier hebben.'

Het gesnik naast me doet me eraan denken dat er nog twee jonge vrouwen van mijn leeftijd in de kar zitten. Waarom heb ik niet eerder op hen gelet? Ze hebben dezelfde lange, asblonde haren als ik en ook grijze ogen. We zouden voor zussen kunnen doorgaan, maar ik ken hen niet. Ze komen niet uit mijn dorp.

We worden gedwongen om uit te stappen. Nu pas merk ik dat de andere meisjes evenzeer naar rook en verbrand vlees ruiken als ik. Die geur lijkt voorgoed aan ons te kleven. We bekijken elkaar vluchtig en zeggen geen woord wanneer de man met het vuile, grijzende, bruine haar ons vraagt hem te volgen.

Met z'n drieën lopen we achter hem aan. Onze handen zijn vastgemaakt met stalen ketens. Onze voeten mogen we nog gebruiken. Ver zullen we niet lopen.

Vragen komen in me op, maar ik waag het niet mijn mond open te doen. Als ik naar de andere jonge vrouwen kijk, weet ik al wat ze hebben doorstaan. Mijn dorp was niet het enige. De rook die ik deze ochtend aan de horizon zag, is nu verklaard.

Ik weet niet waarom iemand dorpen zou uitroeien. Waren ze naar mij op zoek? Of mijn lotgenotes? Wie zal het zeggen? Ik twijfel of de man is die ons een lange, steile stenen trap af leidt iets zal lossen. Hij draagt een fakkel en loopt voorop. Achter ons lopen nu twee andere mannen, hun stappen zwaar en ongeduldig.

We worden een donker hol in geleid. De geur van rottend vlees komt me tegemoet. Mijn maag trekt samen. Spontaan adem ik door mijn mond om niet te braken. Ik zie het meisje naast me kokhalzen. Volgens mij is ze hooguit even oud als ik.

'Voortmaken!' Een van de mannen achter ons duwt de derde vrouw bijna van de trap wanneer ze enkele treden achterblijft.

Als we eindelijk beneden zijn, merk ik dat we in de kerkers zijn. We zijn niet langs de grote poort binnengekomen, maar via een zijweg voor ongewensten. Ik ben een gevangene.

Enkele fakkels verlichten het duister rondom mij, maar niet het duister dat in mij groeit. Wie dit op zijn geweten heeft, zal bloeden. Iets in mij zegt dat het de man op de eenhoorn is. Hoe kan een magiër tot zulke gruwel in staat zijn? Ik heb andere dingen over deze mensen gehoord. Oude verhalen, uit tijden die niet meer zijn.

Daar ben ik niets mee. Een bewaker duwt mij en de andere meisjes een donkere cel in. We ploffen op het mufte

stro, waarna hij de deur met een doffe klap achter ons dichtgooit.

Ik zie letterlijk geen hand voor ogen. Hier is geen raam, geen verluchting, enkel duisternis.

Dan hoor ik opnieuw snikken. Ik ben niet alleen.

‘Waarom zijn we hier?’ hoor ik iemand vragen.

Aan het gesnik links van mij en de vraag die van rechts klinkt, maak ik op dat ik in het midden zit.

‘Dat weet ik niet,’ antwoord ik. ‘Die man op de eenhoorn viel met metalen soldaten mijn dorp aan en...’

‘Ze hebben iedereen vermoord en verbrand, op ons na.’ Het snikkende meisje klinkt plots kordaat.

Het is zo donker dat ik mijn gesprekspartners niet kan zien.

‘Dat is een magiër.’ Ik demp mijn stem, ervan overtuigd dat we in de gaten worden gehouden.

‘Vertel me iets nieuws.’ Mijn celgenote rechts van me klinkt scherp.

‘Oké, ik ben Andra. Wie zijn jullie?’ Ik besluit het over een andere boeg te gooien.

‘Ik ben Myla,’ antwoordt het meisje links.

Rechts van mij blijft het even stil.

‘Ik kom uit Averna,’ zeg ik vervolgens.

‘Gelka, uit Meriva,’ antwoordt mijn rechtercelgenote, alsof ze in gedachten verzonken is. ‘Ze hebben iedereen vermoord, behalve mij.’

‘Bij mij ook. Ik kom uit Wirva.’

Ik bijt op mijn lip. Meriva en Wirva lagen aan de andere kant van de vallei. Waarom zijn die ook uitgemoord?

‘Hij zoekt iemand en ik denk dat wij aan het signalement voldoen.’ Gelka klinkt zelfverzekerd, al heb ik het gevoel dat ze naast me zit te trillen.

‘Mijn vader is magistraat. Hij heeft horen vertellen van een jonge magiër die een eenhoorn temde en mannen van ijzer maakte om iets te wreken. Slaat dit op ons?’

Dit verhaal heb ik nog nooit gehoord. Ik sta versteld. Weet Myla meer?

‘Iedereen weet dat magiërs eenhoorns kunnen temmen, maar onbetrouwbaar zijn.’ Gelka klinkt arrogant. ‘Mijn vader was burgemeester en hij zag het probleem niet.’

Mijn vader was mandenvlechter. Wat moet ik zeggen tegen deze twee meisjes? Hun kleren zijn vuil en besmeurd, zoals de mijne, maar als ik me goed herinner, waren ze van betere kwaliteit dan mijn lompen.

‘Andra, wat weet jij?’ galmt het plots van twee kanten in mijn oren.

‘Niets.’ Het eerlijke antwoord ontglipt me.

‘Wat was jouw vader?’

‘Mandenvlechter.’

Ik waan me kleiner worden tussen mijn twee celgenotes. Ik kan hun blikken niet zien, maar ik voel ze op me neerkijken. Natuurlijk ben ik niets waard in hun ogen. Wie zou mij nu tussen de dochter van een magistraat en een burgemeester plaatsen?

‘Ik denk dat de magiër zich bij mij heeft vergist.’ Mijn lichaam trilt als ik deze woorden uitspreek.

Myla en Gelka zeggen niets. Hun stilte spreekt voor zich.

2

Ik word wakker en heb geen idee waar ik ben. Duisternis omringt me. Ik hoor snikken en fluisteren. Myla en Gelka zijn wakker. Ik hoor niet in hun wereld. Toch zit ik hier in dezelfde schuit. Hun stemmen zijn troostend naar elkaar toe, maar ik besta niet voor hen.

‘Goedemorgen.’ Het ontglipt me na mijn geeuw.

‘Hou jezelf niet voor de gek.’ Ik denk dat het Gelka is die zo bits klinkt. Ze heeft een iets lagere stem dan Myla, voor zover ik me kan herinneren.

‘Hoezo?’ vraag ik verbaasd.

‘Jij gaat ons niet aan.’ Ik hoor Myla. Plots klinkt ze minder sympathiek dan ik haar de avond ervoor had ingeschat.

Ik wil nog iets zeggen, maar slik mijn woorden in wanneer de deur opengaat. Een fakkel verlicht het vertrek. Ik zie Myla en Gelka dicht bij elkaar zitten. Hoe zijn ze erin geslaagd in complete duisternis de andere kant van de cel te vinden, zo ver mogelijk uit mijn buurt?

Ze bekijken me alsof ik een besmettelijke ziekte heb. Het fakkellicht op hun gezichten maakt me veel duidelijk. Ze moeten me niet, ook al zitten we in dezelfde penibele situatie.

Gelka staat op en zegt: ‘Ik eis de magiër te spreken. Hij weet duidelijk niet wie hij hier heeft opgesloten.’

De bewaker lacht en ontbloot zijn gele tanden. ‘Schatje, de magiër weet wat hij doet. Ik kom enkel jullie eten brengen.’

Hij zet een dienblad neer met drie bekers water en evenveel kommen met beschimmelde brij.

Myla haalt haar neus op wanneer ze onze maaltijd ziet. Gelka schudt haar hoofd.

Ik blijf zitten. De slachting van de avond ervoor en het besef dat al mijn dierbaren dood zijn, ontnemen me de eetlust. Ik ga me niet druk maken over oneetbare brij.

‘Ik ben je schatje niet en dit is oneetbaar.’ Gelka wijst naar de kom en kijkt de bewaker strak aan.

‘Mijn orders zijn wat ze zijn.’ De man draait zich om, verlaat met zijn fakkel de cel en slaat de deur achter zich dicht.

Hij laat ons opnieuw in complete duisternis achter.

Mijn droge keel is het enige wat me doet betreuren dat ik niet meteen een beker water heb genomen. Ik ga ervan uit dat deze drank beneden de waardigheid van mijn celgenotes is en dat ik er straks op de tast naar op zoek kan gaan.

Vraag me niet hoe lang ik hier al zit. Myla en Gelka spreken met gedempte stem tegen elkaar. Wat ze ook van plan zijn, ik heb niet het gevoel dat ik erbij betrokken zal worden. Daar vinden ze me niet goed genoeg voor. Wat doe ik hier? Ik ben de dochter van een mandenvlechster. Zij zijn notabelen. Dat de magiër hen spaarde, kan ik nog begrijpen.

Net als ik zit te mijmeren, zwaait de celdeur weer open. Er komt opnieuw licht binnen. Dit keer komen er twee bewakers binnen. Een van hen draagt een fakkel, de andere twee dienbladen.

‘Etenstijd,’ zegt hij koeltjes terwijl hij de dienbladen neerzet.

De man met de fakkel houdt me in de gaten. Ik vertrouw de bewakers geen moment.

Gelka staat op en stampst resoluut de kommen met stinkende brij omver. ‘Wie denken jullie wel dat we zijn?’

Ik bijt op mijn tong. De bewaker wil haar grijpen, maar Myla staat ook op. Denken die twee dat ze de bewakers kunnen overmeesteren? Ze letten niet op mij, alsof ze me niet waardig vinden om te ontsnappen.

‘O, ga je een grote bek opzetten?’ De bewaker die nu zijn handen vrij heeft, grijpt Gelka bij de arm en smijt haar tegen de vlakke.

Myla wil ingrijpen, maar de man met de fakkel gaat voor haar staan, klaar om haar levend in brand te steken. Ze zet een stap achteruit.

‘De meester weet alles.’ De man die de dienbladen draagt, schudt zijn hoofd. ‘Jullie denken dat je wat bent, maar jullie zijn waardeloos in zijn ogen.’

Hij richt zijn blik op mij. Ik verkramp. Was dit een soort test? Mijn maag knort, maar het rotte voedsel weiger ik te eten. Ik heb enkel een beker water gehad sinds ik hier ben, en ik denk dat het al ongeveer drie dagen zijn. Elke dag komen die mannen en geven ze ons water en bedorven brij.

Natuurlijk eigenen Gelka en Myla zich het water toe. Ik mag van hen uitdrogen.

De bewakers kijken naar elkaar. Hun houding staat me niet aan. Ze zijn iets van plan, en ik denk dat Gelka en Myla beter zouden nadenken.

Gelka komt overeind en veegt stro van haar besmeurde jurk van dure stof. Ze slaat demonstratief een arm om Myla. ‘Onze families zijn rijk.’

‘Dood, zul je bedoelen.’ De oudste bewaker buldert het uit en zijn jongere collega met de fakkel moet meelachen.

Het dringt tot me door dat ze gelijk hebben. De twee notabele jongedames zijn, net als ik, iedereen kwijt. Ik heb geleerd mijn mond te houden. Zolang niemand mij iets vraagt, zeg ik niets.

Dan richt Myla zich tot mij. ‘En jij helpt ons ook niet.’

Ik haal mijn schouders op. ‘Wat ben ik voor jullie?’

De oudste bewaker staakt zijn lach. Hij bekijkt me als een roofdier. Toch ben ik niet bang voor hem. Ik heb de indruk

dat de andere twee meiden iets van hem te vrezen hebben. Hij richt zich tot zijn collega en fluistert iets in zijn oor.

De twee mannen verlaten de cel. Opnieuw ben ik omringd door duisternis. Ik hoor de ketens van mijn celgenotes rammelen. Die twee zitten letterlijk niet stil. Ik beweeg zo weinig mogelijk. Ik spaar mijn energie, want de honger verteert me bijna.

* * *

Ik vermoed dat het midden in de nacht is wanneer de celdeur opnieuw opengaat. Dit keer komen er bewakers binnen die ik nog nooit eerder heb gezien. Ze zijn menselijk, maar dragen uniformen. Het zijn soldaten, maar niet van de soort die mijn dorp uitmoordde.

De ruimte wordt verlicht door fakkels. Ik knipper met mijn ogen tegen het felle licht. De mannen lijken me te negeren, alsof ik onzichtbaar voor hen ben. Ze stormen op Gelka en Myla af en trekken hen ruw overeind.

‘Hou je poten thuis!’ roept Gelka.

Een stevige vuist raakt haar gezicht. Haar hoofd slaat opzij en een straal bloed loopt uit haar lip.

In mijn hoofd hoor ik een zware mannenstem. Jij bent hier niet om hen te redden.

Ik verstijf. Mijn lichaam weigert nog te bewegen. Als een standbeeld zit ik in een hoekje, terwijl Myla en Gelka worden meegesleurd. Ik hoor hen roepen en gillen, maar kan niets doen. Mijn vingers krampen zich in het stro.

Als ik eindelijk weer kan bewegen, sla ik mijn handen op mijn oren. Hun kreten gaan door merg en been. Ik probeer me af te sluiten, maar het geluid dringt overal doorheen. Ik kan hen niet helpen. Zouden zij voor mij zijn opgekomen? Volgens mij niet.

De deur gaat weer open. Er wordt iemand naar binnen gegooid. Het lichaam landt zwaar op de grond. In de duisternis heb ik geen idee wie of wat het is, maar het blijft stil.

Even later komen de vertrouwde bewakers terug. Het fakkellicht flikkert over de muren. Ik zie Myla liggen. Ze is naakt en onder het bloed. Haar lichaam beweegt nauwelijks. Wat hebben ze met haar gedaan?

‘Kijk of die ene nog ademt.’ De oudste bewaker klinkt koud, alsof hij het over een voorwerp heeft. ‘Die met de grootste bek is al opgeruimd.’

Een huivering trekt door mijn lijf als een koude bliksem. Nu pas besef ik dat Gelka dood is. Hoe ergerlijk ik haar ook vond, ik gunde haar dit niet. Als ik zie hoe Myla is toegetakeld, vrees ik dat ze geen zachte dood heeft gehad.

De jongere bewaker geeft zijn fakkel even aan zijn collega en knielt bij Myla neer. ‘Ze ademt nog.’

‘Jij mag morgen mee.’ De bewaker klinkt plots zacht wanneer hij me een kom dampende soep voorzet die verrassend goed ruikt.

De geur dringt mijn neus binnen. Mijn maag trekt samen, verraderlijk levend.

Ik weet niet wat ik hiervan moet denken. Is het morgen mijn beurt om gruwelijk te sterven? Is dit mijn galgenmaal?

3

Gedreven door honger heb ik me laten verleiden om de soep en het verse brood dat erbij hoorde op te eten. Mijn geest is te beneveld om nog aan Myla en Gelka te denken. In de duisternis zie ik de gehavende Myla niet meer liggen. Soms kreunt ze en murmelt ze onverstanebare woorden. Ik heb haar eten aangeboden, maar ze weigerde.

Ik heb niet aangedrongen en heb de kom soep met het brood verslonden. Mijn lichaam smeekte erom. Mijn honger begon me al bijna levend te verteren. Als Myla er niets van moet hebben, is dat meer voor mij. Waarom ben ik plots zo egoïstisch?

Ik berust in mijn lot. Tot voor kort dacht ik uitsluitend aan wraak. Als ik de magiër die deze gruwel op zijn geweten heeft, zou vermoorden, ben ik dan beter? Is het überhaupt mogelijk om een magiër te doden? Voor mij, als gewone sterveling, denk ik dat het uitgesloten is.

Nu mijn honger gestild is, kan ik weer helder denken. Ik wil me schuldig voelen omdat ik mijn medegevangenen in de steek liet. Ik kan het niet. Wat kon ik voor hen doen? Als ik iets had gedaan, was ik waarschijnlijk even erg toegetakeld als Myla, of dood als Gelka. Dan zou ik helemaal niets meer betekenen.

De redenering voelt hard, maar ook logisch. Overleven laat weinig ruimte voor medelijden.

De celdeur gaat opnieuw open. De bewakers komen binnen. Ik ben het al gewend. Dit keer zie ik dat Myla rechtop zit. Ze leunt tegen de muur en ademt zwaar. Haar blik is leeg. Ze oogt helemaal op. Ze slaat geen acht op mij en de bewakers. Het is alsof we lucht zijn voor haar.